

РЕШЕНИЕ

№ 5321

гр. София, 19.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 66 състав,
в публично заседание на 20.06.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елка Атанасова

при участието на секретаря Кристина Григорова, като разгледа дело номер **7756** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 46, ал. 3 във вр. чл. 118, ал. 1 от Кодекса за социално осигуряване (КСО).

Образувано е по жалба на Е. Е. Н., с адрес в [населено място], против Решение № 1040-21-673 от 05.07.2021 г. издадено от директора на Териториално поделение на Национален осигурителен институт – С. град (ТП на НОИ – С. град), с което е потвърдено Разпореждане № РВ-3-21-00924356 от 26.05.2021 г., издадено от за ръководител на контрола по разходите на ДОО в ТП на НОИ – С. град, (съгласно Заповед № 1015-21-108 от 21.10.2020 г.). С разпореждането е постановено жалбоподателката да възстанови недобросъвестно полученото парично обезщетение поради общо заболяване, за периода от 26.09.2016г. до 03.10.2016 г., в размер на 154,25 (сто петдесет и четири лева и двадесет и пет стотинки) лева, от които 105.01 (сто и пет лева и една стотинка) лева - главница и 49.24 (четиридесет и девет лева и двадесет и четири стотинки) лева - дължима лихва към датата на разпореждането.

В жалбата и в уточняваща молба на адв.М. от АК Х., пълномощник на жалбоподателката, постъпила по делото на 10.11.2021г., са изложени доводи за незаконосъобразност на издадения административен акт, както и за постановяването му в нарушение на материалния закон и на процесуалните правила, при неспазване на установената форма и в несъответствие с целта на закона. Конкретно се твърди, че за периода от 26.09.2016г. до 03.10.2016 г. жалбоподателката не е изпълнявала трудова дейност, като е била замествана от друго лице. Сочи се, че административния орган не

е обсъдил обстоятелствата относно фактичката невъзможност Н. да осъществява трудова дейност в процесния период, т.к. е била на лечение в Специализирана болница за рехабилитация [фирма]- Я., отделение по физикална и рехабилитационна медицина, за което ѝ е издадена епикриза от болницата на 26.09.2016г., като е изписана на 03.10.2016г., след приложено лечение и други видове рехабилитационни процедури. Претендира, че издаденото разпореждане за възстановяване на сумите е несправедливо. Иска се от съда да отмени обжалваното Решение, потвърждаващо Разпореждане № РВ-3-21-00924356 от 26.05.2021г.

В съдебно заседание жалбоподателката се явява лично и с адв.М.. Поддържат жалбата и молят същата да бъде уважена, по съображения, посочени в нея и в уточняващата молба, свързани с неосъществяването на труд от жалбоподателката в периода на провеждано лечение. Претендират присъждане на разноски въз основа на представен списък.

Ответникът - директорът на ТП на НОИ – С. град, чрез пълномощника юрисконсулт И., в съдебно заседание и представени писмени бележки изразява становище за неоснователност на жалбата като моли за отхвърлянето ѝ. Поддържа, че при установените безспорни факти на работа на жалбоподателката при двама работодатели, същата за периода на временна нетрудоспособност е следва да представи и на двамата си работодатели болничен лист в два екземпляра, по един за всеки от тях с вписан в графа „бележки“ на болничния лист брой на работодателите, които обстоятелства е имала задължение да съобщи на лекаря, издаващ болничния лист. Поддържа, че съгласно Наредбата за медицинската експертиза осигуреното лице е длъжно да представи болничния лист пред всеки от работодателите си, което жалбоподателката не е направила за работодателя [фирма], при което за м.09.2016г. и м.10.2016г. при този осигурител тя няма отразени дни във временна нетрудоспособност, упражнявала е трудова дейност и липсва основание за изплащане на обезщетението за временна нетрудоспособност. Претендира присъждане на минимално юрисконсултско възнаграждение, а при условията на евентуалност прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на жалбоподателя.

Административен съд – София град, 6б състав, като обсъди събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съобрази доводите на страните и извърши цялостна проверка на акта, приема за установено следното:

По делото не е спорно, че жалбоподателката Е. Н. през месец септември и месец октомври 2016г. е работила при двама осигурители - [фирма] и [фирма]. При осигурителя [фирма] Н. е работила въз основа на трудов договор № 23/31.08.2016г. (л.75) като „работник гардероб“, на непълно работно време – 4 часа, седмично 20 часа, като е постъпила на работа на 01.09.2016г. Трудовото правоотношение по този трудов договор е прекратено със Заповед № 13/03.01.2017г., по взаимно съгласие (л.74).

В периода от 26.09.2016г. до 03.10.2016 г. Е. Н. е била на лечение в Специализирана болница за рехабилитация Банка АД, обстоятелство, установяващо се и от Епикриза КП № 265 от ИЗ № 5217 на същата болница и от показанията на св.Б.. Във вр. с проведеното в болницата лечение на жалбоподателката е издаден болничен лист № Е20165865789 за периода от 26.09.2016г. до 03.10.2016 г. (л.19). В болничния лист за месторабота на жалбоподателката е посочено [фирма], на длъжност като хигиенист а за режим на лечение - "болничен". В графа „бележки“ на болничния лист липсват отразявания.

От осигурителя [фирма] ЕИК[ЕИК], за жалбоподателката Е. Е. Н. в ТП на НОИ С.

град е представено Удостоверение приложение № 9 /към чл.8, ал.1 от Наредба за паричните обезщетения и помощи от държавното обществено осигуряване/ по болничен лист № E20165865789 за периода от 26.09.2016г. до 03.10.2016 г. В данните, подадени от [фирма] по реда на чл.5,ал.4 от КСО за месец септември 2016г., за лицето са отразени: 15 отработени дни, 3 дни с възнаграждение по чл. 40, ал.5 от КСО и 2 дни с право на парично обезщетение по реда на чл.40, ал.1 от КСО и месец октомври 2016г. за лицето са отразени: 20 отработени дни и ден с право на обезщетение по реда на чл.40, ал.1 от КСО.

По реда на Наредбата за паричните обезщетения и помощи от държавното обществено осигуряване на Е. Е. Н. е изплатено парично обезщетение за 3 работни дни в размер на 105,01 лв. по болничен лист № E20165865789.

След изплащане на паричното обезщетение по болничен лист № E20165865789 по реда на чл.5, ал.4 от КСО за Е. Е. Н. са подадени данни от осигурителя [фирма], ЕИК[ЕИК] за месец септември 2016г.: 20 отработени дни, без временна неработоспособност и за месец октомври 2016г.: 21 отработени дни, без временна неработоспособност. След направена проверка в електронния регистър на болничните листове и решенията по обжалването им, от органи на контрола на разходите по ДОО в ТП на НОИ С. – град е установено, че на Е. Е. Н. за периода от 26.09.2016г. до 03.10.2016г. вкл./ е издаден единствено болничен лист № E 20165865789.

Предвид тези данни е издадено Разпореждане № РВ-3-21-00924356 от 26.05.2021 г. на ръководител на контрола по разходите на ДОО в ТП на НОИ – С. град, с което е разпоредено жалбоподателката Н. да възстанови недобросъвестно полученото парично обезщетение, поради общо заболяване за периода от 26.09.2016г. до 03.10.2016 г. в размер на 154,25 (сто петдесет и четири лева и двадесет и пет стотинки) лева, от които 105.01 (сто и пет лева и една стотинка) лева - главница и 49.24 (четиридесет и девет лева и двадесет и четири стотинки) лева - дължима лихва към датата на разпореждането.

Н. подаде жалба с вх. № 1012-21-868 от 22.06.2021 г. до директора на ТП на НОИ – С. град и е оспорила Разпореждане № РВ-3-21-00924356 от 26.05.2021 г. на ръководител на контрола по разходите на ДОО в ТП на НОИ – С. град. С Решение № 1040-21-673 от 05.07.2021 г. директорът на ТП на НОИ – С. град, на основание чл. 117, ал. 3 от КСО е потвърдил процесното разпореждане.

В съдебното производство са приети като доказателства представените с административната преписка писмени доказателства, разпитан като свидетел е С. П. Б. – работник в [фирма], приети са като доказателство представени от ответника заверени преписи от ведомост за заплати за месец септември и месец октомври 2016 на осигурителя [фирма], оборотни ведомости за същите месеци от същия осигурител, трудов договор № 23/31.08.2016г. с [фирма], Заповед № 13/03.01.2017г. за прекратяване на трудовото правоотношение, трудов договор 143/16.10.2017г., , трудов договор № 156/29.06.2018г. и Заповед № 72/18.10.2017г. за прекратяване на трудовото правоотношение.

От показанията на св. Б. се установява, че с Е. Н. са работили заедно в „Клуб 23“ – в обект дискотека, намираща се на [улица]в [населено място]. Там свидетелката работила на гардероба, както и жалбоподателката. През м. 09.2016 до м.10.2016 г. свидетелката е замествала Н., тъй като тогава тя била на лечение в санаториум в [населено място]. При това заместване заплащането ставало сутрин на ръка, като свърши смяната. Свидетелката сочи, че за тези суми не са се разписвали на ведомост.

Свидетелката сочи, че при заместване възнаграждение за отработени часове се плаща на заместващия в брой/кеш.

Ведомостите за заплати за м.09.2016г. и м.10.2016г. на [фирма] бяха оспорени от жалбоподателката по отношение на подписите ѝ в същите за получено трудово възнаграждение. Ответникът по делото направи изявление че не желае да се ползва от тези доказателства, поради което и съдът не откри производство по оспорването им по чл.193 от ГПК.

С оглед така установената фактическа обстановка, Административен съд –София град, в настоящия съдебен състав, намира предявената жалба за процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, от лице, за което индивидуалния административен акт има неблагоприятни правни последици, след изчерпване на административния ред за обжалване.

Разгледана по същество, жалбата е основателна. Съображенията за това са следните: Оспореното решение на директора на ТП на НОИ – С. град представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК, във връзка с чл. 154, ал. 2, т. 1 от АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност по критериите, визирани в разпоредбата на чл. 146 от АПК. С оглед нормата на чл. 168, ал. 2 от АПК съдът следва да извърши проверка на всички обстоятелства в посочената по-горе правна норма и не следва да се ограничава само досежно направените от жалбоподателя оплаквания. При проверката съдът следва да прецени дали акта е издаден от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са административнопроизводствените правила, материалноправните разпоредби и съобразен ли е акта с целта на закона.

Решението, предмет на настоящия съдебен контрол, е издадено от компетентен орган - директора на ТП на НОИ – С. град, с оглед изричната разпоредба на чл. 117, ал. 1, т. 2, буква "е" от КСО. Потвърденото от органа разпореждане на за ръководител на контрола по разходите на ДОО в ТП на НОИ – С. град, е издадено също от компетентен орган, с оглед представена в хода на съдебното производство Заповед № Ц 1015-21-108 от 21.10.2020 г. /л.38/ на директора на ТП на НОИ – С. град, на основание чл. 29 от Правилника за организацията и дейността на НОИ.

Съгласно чл. 4 ал. 1. т. 1 от КСО задължително осигурени за общо заболяване и майчинство, инвалидност поради общо заболяване, старост и смърт, трудова злополука и професионална болест и безработица по този кодекс са работниците и служителите независимо от характера на работата, от начина на заплащането и от източника на финансиране, с изключение на лицата по чл. 4а. ал. 1: лицата, включени в програми а подкрепа на майчинството и насърчаване на заетостта, не се осигуряват за безработица, ако това е предвидено в съответната програма.

В чл. 2, ал. 1 от Наредбата за реда за представяне в Националния осигурителен институт на данните от издадените болнични листове и решенията по обжалването им е регламентирано, че данните, съдържащи се в издадените болнични листове, се представят в НОИ от:

1. лекуващите лекари/лекари по дентална медицина - лично или чрез лечебните заведения, в които осъществяват дейност;
2. лекарските консултативни комисии (ЛКК) - чрез лечебните заведения, към които са създадени.

Съгласно чл. 8. ал. 1 от Наредбата за медицинската експертиза (НМЕ), на осигурените лица, които работят при повече от един работодател/осигурител, се издава повече от

един екземпляр на болничния лист за представяне пред всеки от тях. В графа „бележки“ на болничния лист се изписва броят на работодателите или осигурителите, за които е издаден. Подобно вписване на жалбоподателката не е извършено. Разпоредбата на чл. 9, ал. 2 от НМЕ установява задължение за осигуреното лице „да представи болничния лист или да уведоми работодателя/осигурителя до два работни дни от издаването му“. За издаденият болничен лист жалбоподателката не е уведомила работодателя си [фирма] тъй като за периода на вотсъствието си от работа поради временна нетрудоспособност при този работодател е замествана от св.Б., на която в брой е платено възнаграждение за периода на заместване на колежката ѝ.

Съгласно чл. 10, ал. 1 от КСО, осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ.

С § 1, ал. 1, т. 3 от ДР на КСО е дадена легалната дефиниция на понятието "Осигурено лице" - физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1, и за което са внесени или дължими осигурителни вноски. От съдържанието на цитираното определение за "осигурено лице" следва, че едно от условията, на които трябва да отговаря лицето, за да се счита за осигурено, е да извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 от КСО.

В настоящия случай, както вече бе посочено, не е спорно, че Е. Н. е работила при двама работодатели, притежава качеството на "осигурено лице" по смисъла на § 1, т. 3 ДР КСО и спада към кръга на осигурените за всички осигурени социални рискове лице по две осигурителни правоотношения - с [фирма] (на непълно работно време) и с [фирма] – по основен трудов договор. Спорът по делото се свежда до това дали жалбоподателката за периода на отпуск, поради временна нетрудоспособност, констатирана с издаден болничен лист № E20165865789, е престирала труд по трудовото правоотношение с [фирма] и по този начин правилно ли е начислено и изплатено обезщетение за посочения период за временна нетрудоспособност и дължи ли се възстановяването му.

Не е спорно по делото, че жалбоподателката Н. не е уведомила втория си работодател – [фирма], за болничен лист № E20165865789, издаден ѝ за периода: от 26.09.2016 г. до 03.10.2016г., в нарушение на разпоредбата на чл. 9, ал. 2 от НМЕ.

Съдът приема за безспорно установено, от показанията на св.Б., които съдът кредитира като достоверни, съответстващи и на писмените доказателства по делото (в частта им за периода на работа в [фирма], заеманата длъжност и периода на отпуск на временна нетрудоспособност на жалбоподателката, мястото на провеждане на лечение), обстоятелството, че за периода на временна нетрудоспособност по болничен лист № E20165865789, Е. Н. не е престирала труд по трудовото правоотношение с [фирма], тъй като в този период, е била замествана на работното си място от св.Б.. Пропуск на ответника е да установи това обстоятелство в административното производство и да събере относимите доказателства, свързани с реалното престиране на труд по допълнителното трудово правоотношение на жалбоподателката. Този пропуск да се установят релевантните за решаването на спорния въпрос факти е в противоречие с разпоредбите на чл.35, чл.36 ал.1 и 3 от АПК и представлява основание за незаконосъобразност на постановените разпореждане и решение. По време на отпуска за временна нетрудоспособност Н. не е упражнявала трудова дейност, провеждала е лечение в С.-Банка“ АД, като

достоверността на епикризата не е оборена от административния орган, както не твърди и неспазването на установения болничен режим на лечение от здравните органи, поради което, доколкото от жалбоподателката не е упражнявана трудова дейност, за която подлежи на задължително социално осигуряване, не е налице предвиденият в чл.46 ал.3 от КСО юридически факт, изключващ правото на парично обезщетение за временна неработоспособност.

За да се докаже осъществяването на трудова дейност от едно лице не е достатъчен нито сключеният трудов договор, нито разплащателната ведомост с начислено трудово възнаграждение за времето, през което лицето е разполагало с болничен лист за временна неправоспособност, по което е изплатено процесното обезщетение, още повече, че в производството, при оспорването на подписа на жалбоподателката във ведомостите за работни заплати за м.09 и м.10.2016г. на [фирма] от страна на същата и показанията на св.Б., няма данни за реално изплатено трудово възнаграждение. Сключеният трудов договор между физическото лице и втория работодател [фирма] не е основание за извод за недобросъвестно получено парично обезщетение за временна нетрудоспособност, такива не са и начисляването и/или изплащането на трудово възнаграждение, както и подаването на данни по чл. 5, ал. 4 от КСО от осигурителя, ако лицето реално не е осъществявало трудова дейност.

Съдът приема, че липсват доказателства за положен в процесния период труд от страна на Н., което е релевантното изключващо обстоятелство за изплащане на обезщетение по представения болничен лист.

При тази фактическа и правна установеност съдът приема, че изводът на административния орган за недобросъвестно получено парично обезщетение за временна неработоспособност е неверен, в противоречие с доказателствата по казуса, а постановените на тази основа разпореждане на ръководителя на контрола по разходите на ДОО и потвърждаващото го решение на директора на ТП на НОИ – С. - град са незаконосъобразни, защото не е налице приложното поле на чл. 114, ал. 1 от КСО, а съгласно чл.114 ал.2 от КСО, добросъвестно получените суми по осигурителни плащания не подлежат на връщане от осигурените лица.

Жалбоподателката не е действала недобросъвестно, тъй като за периода на болничния лист е провеждала лечение и не е полагала труд при работодателите си.

Извода на директора на ТП на НОИ – С. град за допуснато нарушение по чл. 46, ал. 3 от КСО е неправилен, поради което съдът счита, че обжалваното решение и потвърденото с него разпореждане са издадени в нарушение на материалноправните разпоредби на КСО, макар и издадени от компетентни органи и в установената форма.

С оглед изхода на делото, съдът намира за основателна претенцията на жалбоподателката за присъждане на направените по делото разноски за адвокатско възнаграждение и държавна такса, съобразно представения списък на разноските.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд – София град, Трето отделение, 6б състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 1040-21-673 от 05.07.2021 г. издадено от директора на Териториално поделение на Национален осигурителен институт – С. град и потвърденото с него Разпореждане № РВ-3-21-00924356 от 26.05.2021 г. на за ръководител на контрола по разходите на ДОО в ТП на НОИ – С. град.

ОСЪЖДА Териториално поделение на Национален осигурителен институт – С. град да заплати на Е. Е. Н., направените в производството разноски в общ размер от 510 лв.

Решението не подлежи на обжалване, съгласно чл.119 от Кодекса за социално осигуряване във вр. с чл.117 ал.1 т.2 б.д от КСО, с оглед размера на сумата (до 1000 лв.).

СЪДИЯ: